

IZ STARE DOMOVINE.

KRAJSKO.

— Deželna elektrarna na Završnici. Dosej je električni tok napeljan v sledge kraj: Bled okoli jezera, Radovljica, Brezje, Mošnje, Zgornji in Spodnji Otok, Vrbnje, Gorica, Predlog, Lesce, Hlebce, Zapuže, Brezna, Smoček, Doslovče, Selo, Žirovica, Vrba, Zgornje in Spodnje Gorje, Podhom in Zasip. — Popraševanje po električnem toku je tako veliko; žal, da se zaradi pomanjkanja bakra in motorjev občinstva ne more ustreči. Vsled tega se tudi napeljava na Jesenice še ni mogla izvršiti. Podaljšanje se pa bo izvršilo po možnosti in si bo elektrarna izkušala pomagati z železnimi žicami, dokler ne bo zoper bakra na razpolago.

— Razglas povelnika skupine generalnega majorja Globčnika. Kakor smo že poročali, sta občini Bohinjska Bistrica in Srednja vas izvolili generalnega majorja g. Globčnika za častnega občanca. Ob tej priliki je slednjega izdal sledeča povelje: Zastopstvo Bohinjske Bistrike in Srednje vasi sta me z soglasnim sklepom izvolili častnim občanom. Ne glede na čast, ki je tem doletela mojo osebo, vidim v tem predvsem znamenje izvrstnega skupnega življenja in soglasja med podrejenimi letami in med civilnimi prebivalstvom, kakor tudi znamenje ne manj razveseljivega dokaza spontanejo lojalne prijaznosti prebivalcev Kranjske do armade. V tem smislu z zadostenjem splošno razglasjam ta ukrep omenjenih.

— Škofiske zadeve. Premeščeni so še: gg. Franc Pavlič, kpl. v Mirni peči na Trebelno; Janez Borštnar, župnik pri Sv. Lenartu — na Sv. Goro; Ivan Langerholz, kpl. v Dobu — Kainik; Franc Govorkar, prefekt v St. Vidu — v Dob; Ivan Lobe, vikar v Novem mestu — v Črmošnjice; Ivan Žerjav, kpl. v Črmošnjicah — v Novem mestu; p. Pfajfar, kpl. v Vel. Dolini — na Breznicu. — V višje duhovsko izobraževališče sta sprejeta č. gg. Tomaz Klinar, kpl. v Stari Loki, Gregor Žerjav, gojenec bibličnega zavoda v Rimu.

— Bivši urednik "Slovenca" se nahaja točasno kot urednik v Čeljabinskemu Rusku.

— Tretje avstrijsko vojno posojilo leta 1915, more vsakdo podpisani tuji pri Zadružni zvezi v Ljubljani, ki sprejema prijave po originalnih pogodbih vabi reflektante k obilni udeležbi pri subskripciji. — ("Domoljub", 21. okt.)

— Po devetih mesecih se je oglasil iz ruskega ujetništva Anton Japelj iz Komisije pri Ljubljani. — Njegov naslov: Petrograd — Čerču.

— Morda bo bolje. Zdaj, ko so počitali žganjske kotle v vojne namestitve, se je dognalo, da jih je samo na Kranjskem bilo 13.000. Ogromno število teh žganjskih tvornic! "Res doma," pravi "Slovenec" z dne 14. oktobra, "kuha žganja ponekod ljudem precej dobicek, samo če ni ta dobicek izgubilec! Naj se prelijot kotli v ognju na oltarju domovine — za vse vecne casel!" "Zganje si je zlodej izbral," bravi v svetem srdu sicer takoj izbezničivi Slomšek.

— Mladi domoljub. Solska mladina na Drenovem griču je darovala ravnici v Ljubljani 45 kg svežega sadja. — Umrla je dne 10. oktobra v ljubljanski bolnišnici Ivana Rupnik iz Zagradca, občine Dobrunje. Pokojna je bila blaga in občespoštovana žena.

— Glavni dobitek državne razredne lotterije v znesku 300.000 K. je zadel strelka 10.202, kupljena v ljubljanski kreditni banki.

— Primorski begunci se morajo izseliti iz Ljubljane in okolice, tako je večelo c. in kr. 5. etapno poveljstvo v delih dne 29. septembra, ker begunci iz vojaških ozirov v etapnem območju sploh ne smejo prebivati. Dočeno je zanje mesto Lipnica. Tam se dočene, kateri razpolagajo z zadostnimi sredstvi; tem se bo dovolilo pobovanje v notranje kraje, samo na Dunaj ne smejo.

— Ujetnikom na Ruskem je prepovedano povedati, da se jim slabo godi, Neki ujetnik piše iz ruskega ujetništva, da se mu izvrstno godi, da ima vsega dovolj itd. Na koncu pa pristavlja. Pozdravim tudi sosedovo Mico Stradamo.

— Koprivnik v Bohinju. Tudi nasi gorski, ne veliki župniji vojski na pričazenski. Dosedaj je bilo pozvanih 84 župljanih v vojsko iz obih vasi po 42 mož. Izmed teh se pogrešajo trije že eno leto. Ranjenih in ujetih je bilo že več. Ubiti, oziroma za ranami pa umrli štirje, Jakob Bernik, Sušnikov iz Gorjus, je padel ob Dnestrju 18. junija; Martin Čuden nekoliko kasneje na Ruskopopoljščini; ranjen na Jurkovi Janez, Voglarjev iz Gorjus; dne 9. septembra pa je na Ogrskem u-

mrl 18letni Anton Jeklar, Blažinov iz Koprivnika. Zadnja dva sta bila oba člana Marijine družbe. Počivajte v tujini, junaki v Bogu! — Kordonška straža, ki je bila v Šoli, se je na zimo preselila drugam. Patrulje pa bodo vendar vsak dan prišle, da skrbe za varstvo kakor doslej. Precej uhebnikov so dobili tačas, kar so bili gori, do 50. Do domačih ljudi so bili vsi zelo prijazni. Hvala jim!

— Sv. Križ pri Litiji. Obesil se je dne 14. okt. zvečer v svojem stanovanju Franc Sotlar v Moravški gori fare Sv. Križ pri Litiji. Bil je hudo udan pijači; za cerkev ni maral. Ženo je preprečil in ji prebil, da jo ubije. Tisti popoldan je še pomagal stiskati grozdje. Mimogrede je opomnil, da mora še pred Božičem ženo ubiti in se obesiti. In res, ko pride mož zvečer nekoliko vinjen domov, popade sekiro in zo zavilji proti ženi rekoč: "Sveti križ božji, kar je, pa je, noco te pa moram ubiti." Žena mu srečno uide; on se vrne v sobo in se obesi. Drugo jutro so ga našli mrtvega.

— Ribnica. Na korist goriškim begunec v ribniški dolini se je ustavil v Ribnici poseben odbor, ki bo skrbel, da se bodo izseljencem skupno narocale razne potrebuščine, da se bodo nabirali prostovoljni doneski in živila. Ljudstvo čuti z begunec ter se rado odzivlja prošnjam. Odbor se je ustavil po prizadevanju deželnega predsednika življenja in soglasja med podrejenimi letami in med civilnimi prebivalstvom, kakor tudi znamenje ne manj razveseljivega dokaza spontanejo lojalne prijaznosti prebivalcev Kranjske do armade. V tem smislu z zadostenjem splošno razglasam ta ukrep omenjenih.

— Škofiske zadeve. Premeščeni so še: gg. Franc Pavlič, kpl. v Mirni peči na Trebelno; Janez Borštnar, župnik pri Sv. Lenartu — na Sv. Goro; Ivan Langerholz, kpl. v Dobu — Kainik; Franc Govorkar, prefekt v St. Vidu — v Dob; Ivan Lobe, vikar v Novem mestu — v Črmošnjice; Ivan Žerjav, kpl. v Črmošnjicah — v Novem mestu; p. Pfajfar, kpl. v Vel. Dolini — na Breznicu. — V višje duhovsko izobraževališče sta sprejeta č. gg. Tomaz Klinar, kpl. v Stari Loki, Gregor Žerjav, gojenec bibličnega zavoda v Rimu.

— Umrl je za ranami, zadobljenimi na severnem bojišču, Gustav Svetlin, učitelj v Konjicah. Premulin je v bolnišnici v Lovrencu.

— Na koleri umrli slov. dijak Korporeal Roman Bende poroča, da je na južnem bojišču umrl za kolero enoletni prostovoljec Josip Toliceč, doma iz Pivole pri Hočah.

— Ranjen je bil glasom izkaza o ranjenih in padlih vojakih že drugič nadpolničnik 33. pešpolka Rudolf Ferencák iz Šmarja pri Jelšah.

— Odlikovanje. Iz Celja. Odlikovan je bil z vojaškim zaslужnim križem 3. razreda z vojno dekoracijo nadporočnik Metod Rakuša domobranskega pešpolka št. 26.

— Odlikovan je bil praporčak dr. Ed. Kupnik iz znane rodbine na Podplatu z zlato hrabrostno kolajno.

— Zgorelo je v Rančah nad Mariborom domovanje posestnice Marije Naprst. Zgorela so vsa poslopja s preminčinami in živino vred. Gospodar je pri vojakih, pogorela pa ima skrbeti še za šest otrok.

— Petroleja primanjkuje v Gradcu. V mnogih hišah ne razsvetljujejo vsled tega stopnic.

— Popisovanje žitnih zaloz. Štajerska namestnica razglasa, da se bodo popisale na podlagi stanja vse zaloge žita, moko in vseh drugih mlečnih izdelkov ter fižola, graha in leče.

— Hrabrost Slovenca. Iz vojnega tiskovnega stana javljajo: Prav izjemno dokaz uspešne hrabrosti pred sovražnikom je doprinel infanterist Jevnišek 2. stotnine 87. pešpolka. Storil je junashvo, ki pač zaslubi, da je izve širša javnost. Oddelek, kateremu je pripadal, je nezadržno jurišal na sovražne pozicije. Strelijanje na flanko, iz pušk in strojnih pušk je ustvarjalo velike vrezle v naših vrstah in položaj naših napadajočih čet je postajal kritičen. Tedaj je Jevnišek izročil za njim idočemu tovarišu svojo puško, vzel od kompanije mu zaupano harmonikon v roke in drvel na čelo oddelka naprej. Ves iz sape od dolgega jurišanja je začel razkrivati glavo na svojem instrumentu svirati cesarsko pesem in prepevajo so kolone zanjirjale sovražne pozicije. Tudi pri vdrtju v pozicije in temu sledenemu zaslodovanju sovražnika je ostal Jevnišek, igraje na harmoniki patriotske melodie, na čelu oddelka. Predlagan je za visoko odlikovanje.

— Samomor? Pri Žirovnci je bil povočen brezposlni delavec Fran Jalen iz Studenice, ki je najbrže sam skočil pod vlak.

— Dodeljen je c. kr. tehnoškemu muzeju na Dunaju profesor ljubljanske obrte Štefan Milan pl. Šuklje.

— Himen. Dr. Boris Zarnik, vsečinski profesor v Wuerzburgu na Nemškem, se je porocil z gđo Warrenkampf, kandidatino medicine iz Gummersbach pri Kolnu.

— Padla na bojišču. Ceršak ob Muru. Na italijanskem bojišču sta padla posnetnica sin Jožef Hernah in Janez Hamer. Njuni tovariši so sporocili staršem o žalostnem dogodku.

— Navalci cen. Pred okrajnim sodiščem v Ptiju se je zagovarjala 57letna trgovka Gabrijela Selinšek iz Ptuja zaradi navijanja cen. Bakreno

galico, katero je meseca maja t. 1. kušila po 67 K in 120 K za meterski stot, je prodajala nekoliko pozneje kilogram po K 3.20. Obsojena je bila v teden dni zapora v in denarno globo 1000 K. — Pred istim sodiščem se je zagovarjala ptujska tvrdka C. Schwab zaradi navijanja cen pri prodaji žvezpla in ocetne kisline. Obsojena je bila na 800 K denarne globe. — Nadalje je obosido 9 lukačev radi navijanja cen na zapor od 1 do 6 dn in zraven se na denarne kazni do 200 K. — Pri ptujskem okrajnem sodišču je v zadnjem času veliko tožb zaradi navijanja str.

— Ruskega ujetnika okradel. Orožništvo v Gospu Sveti je ovadilo državnemu pravdinštvu hlapca Janeza Gladerja, ker je na sumu, da je okradel ruskega ujetnika Ivana Martina.

— Odšel je 3. okt. iz Celovca poljemnik deželnega orožništva na Košček, polkovnik Evgen Dobrovieki, da nastopi svojo novo službo. Na kolodvoru se je poslovil od njega njegov namestnik s častniki in stražnjo.

— Dobro je izpadlo. Graški listi povečajo iz Celovca: Pred vojnim sodiščem se je vršila razprava proti slugi državnih železnic Tomažu Kopeinigu. Nekoliko vinjen mož je zaklical oddelku ujetih Italijanov porogljivo: "Evviva Italia!" Moža so radi velečizdale zaprili in ga tožili. V razpravi so prispevale, da je obtožence cesarju in državi zvest podanik in so ga zato oprostili.

— Zabava v Celovcu. Celovški list "Freie Stimmen" poroča, da je bila v neki gostilni zbrana družba štirih dam in štirih gospodov, ki sicer žive od tega, kar sprosti zasluzijo, pa so vendar plačali za vino in Španjanec 100 kron, za razbite čaše in krožnike 45 kron in za drugo škodo 95 kron, torej skupaj 240 kron.

— Požar. Posetniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak, ki je padel, je bil učitelj Štefan Kasjan, ki je služeval 5 let v Gorjach pri Beljaku. Meseca januarja je vstopil v armado kot enoletni prostovoljec, v maju je postal korporal. Na straži ob mehi je 25. maja zadel sovražna krogla. Truplo pokojnega so prenesli v Celovec, dne 12. oktobra je bil pogreb.

— Požar. Posestniku Edvardu Pičlerju v Zgornjem Dravogradu je pogorelo gospodarsko poslopje s stroji, krmo in žitom vred. Skode je 30.000 kron. Kako je nastal požar, ni znano.

— Prva žrtve italijanske vojne na Koščekom. Dva dni po napovedi vojne, dne 25. maja, so počeli prvi streli na mejh koroške dežele. Prvi vojak

V SLUŽBI KALIFA

Zgodovinski roman iz časov hrvatske telesne straže v Španiji.

Hrvatski spisal Dr. Vojmir Deželič. Poslovil Starogorski.

(Dalje.)

Tako, ali najprej te prosim, ne protivi se in me ubogaj slepo, ako ti je glava draga.

— Ubogam.

— Za nekaj trenutkov pridejo sem Muhamedovi ljudje, da te zadavijo.

Hesam omahne v nekaki omotice pri teh besedah.

— Alah, ali že ni prepozno.

— Ni.

— Kaj naj storim?

— Hitro se preoblec v preprosto obleko, katero sem prinesel s seboj in jo pustil zunaj pred vratmi. Nato pogneš.

— Pobegnem. Kam?

— Kamor te povedem.

— A kje je to mesto, kjer me ne najde moj sovražnik? Ako bi se skril v globino morja, bi me našel.

— Ne vršasi se, kar ti povem — reče Wadha.

— Povej, le pove!

— Odvedem te za nekaj časa v posebni oddelki dvorskih ječ.

— V ječol! — vzvikne Hesam.

— Ne boj se. Samo kratek čas bo trajalo to in moja skrb bo, da ti ne bo manjkalo ničesar.

— Strašno — reče Hešam. — Ne, to ne more biti!

— In vendar je to edino mesto, kjer te ne bo iskal roka nasilne in samovzvance.

— Ne morem.

— Torej volis smrt.

— Smrt.

— In še tako strašno.

— Ne. Z ničem se branim.

— Nič ti ne pomaga.

Nekoliko časa nato se je kalif Hesam vendarle odločil za predlog Wadha el Amerija.

Ta je takoj prinesel svečen, v katerem je bila preposta oblike.

Nekaj časa je poteklo, predno je Hesam spletel sijajno obliko in oblikel beraško. Nato se je pogledal v srebrovno zrcalo, ki je viselo na steni in djal.

Izgledam, kakor Harun al Rašid, ko je na skrivnem obiskoval hišo svojih podložnikov.

Wadha nabere ustne.

Zdele se mu je žalostno, da se pravik drzave spominja slavnega prednika v hipu, ko mora sam v ječu. Ali čas je tekel in trebal je izvršiti to, kar se je dolocilo.

— Hitva — reče Wadha el Amerija.

— Se malo trenutkov in prepozno bo.

— Gotov sem — odvrne Hesam — ali dovoli, da še enkrat pogledam to sobo, v kateri sem prezivel toliko ugodnih dni.

— Bojim se, da naju ne zasadio.

Hešam mahne žalostno z roko.

— Bojiš se! V resnici so to žalostne besede, ki je govoril svojemu nekdanjemu vladarju. Bojiš se! Ali nisi mogel zbrati svojo telesno stražo in učiniti mojega sovraga in rešiti mojo čast? Ali nisi mogel premagati nevredneza in postaviti mene na mesto, katero mi pripada?

— O moj gospodar, ako bi mogel to storiti, ne bi bil sedaj tu, nego bi užival svojo slavo in sijaj.

— Ali tvoji hrivati niso več hrabti in zvesti?

— Zvesti so in hrabri, ali premalo jih je, da premagajo tvoje neprijatelje. Pri tem niti vsi v Kordovi niso. Ali ne boj se! pride tvoj čas in Hrvati store svoje, da rešijo onega, kateremu pripada oblast in slava. Ti zapuščas alkazar, sijajno svojo palaco, kako begunec in ubožec, ali veruj mi, moja nalogba, da se povrte slaven nazaj kot kalif ter zastješ, kakor solnce Kordovi in vsemu svetu.

Solza se je pojavila v Hesamovih očeh.

— Edini Alah zna, kdaj bo to!

— Edini on, res je, ali moja nalogba, da ne hoš čakal dolgo.

— Dobri moj Wadha, dobri moj junak, verujem ti. Ali kdo ve, ali se ti posreči?

— Samo, ako ne bo več glave na mojem vratu, se mi ta nakana izjaviti.

Hešam je bil gotov. Vzel je se iz neke tajne skrinje v zidu sijajne draguje in se pripravil na odhod. Celo mu je bilo mračno in videlo se je, da je silno žalosten.

Ko je šel nekaj korakov se je ustavil.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljevala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izvlekel ključ in ga vtrknul v ključavnico.

Težko so se odprla vrata in zapazile so ozke stopnice, ki so vodile napred.

Na prvi stopnici je gorela lojeva svetilka, ki je razsvetljivala tenine

vzdol.

— Wadha! Čuj mel. Ali se še lahko poslovim od svoje Aise?

— Kaj ti pade na um? — vzvikne Wadha — samo ženskega joka in kraka še nama treba, da vse pokvari.

— Naj torej bode — reče Hešam.

Sedaj ni rekel besedice, nego je šel nem za Wadhom.

Ta ga je vodil po dolgih koridorih cesarskega gradu, ki so se vijugali sem in tja, dokler nista obstala pri nekih železnih vratih. Wadha je izv

Slovensko Katoliško Samostojno Podporno Društvo

Marije Vnebovzete
(S. C. M. B. Society of St. Mary's Assumption)

Ustanovljeno 15. avgusta 1909

Organizirano 2. aprila 1910

Sedež: PITTSBURGH, PA.

GLAVNI ODBOR:

Predsednik: FRANK ROGINA, 36-48 St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik: MATH. MAGLESICH, 3440 Ligonier St., Pittsburgh, Pa.
Tajnik: JOSEPH L. BAHORICH, 5148 Dresden Way, Pittsburgh, Pa.
Zapisnikar: GAŠPER BERKOPEC, 4927 Plum Alley, Pittsburgh, Pa.
Slagajnik: JOHN BALKOVEC, 5145 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

Joseph Pavlakovich, 54 Low Road, Sharpsburg, Pa.
John Šutej, 5113 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.
Frank Mihelich, 4808 Blackberry Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNI ODBOR:

Joseph Jantz, 4502 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Frank Tremper, 4628 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
Anton Zunich, 1037 Peralto St., N. S. Pittsburgh, Pa.

Bolniški obiskovalec: WILLIAM TOMEK, 4811 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Društveno Glasilo je: "AMERIKANSKI SLOVENEC", Joliet, Ill.

Vsa pisma in denarne zadeve se naj pošiljajo na tajnika. Vse pritožbe pa
I. porotnika.

Rojak! Pristopajte v to društvo, katerega cilj je: Pomagati onemoglim.
Večja družba — Boljša podpora.

Društveno Geslo: "V slogi je moč."

Učite svojo deco slovensko moliti in čitati

iz povsod priljubljene knjige, katera se imenuje

KATEKIZEM

KI GA JE SPISAL NAŠ POK. REV. F. S. ŠUSTERŠIČ.

Stane s poštnino vred samo 25c
ZA VEČJA NAROČILA PRIMEREN POPUST.

Pišite ponj na:

Amerikanski Slovenec, Joliet, Illinois

Edini in dolgoletni slovenski in polski
pogrebni zavod in konjušnica. Kočje
in ambulanci pripravljeni ponoči in
podnevi. Najboljša postrežba za krste,
ženitve in pogrebe. Najlepše kočje. Cene zmerne. — Ženske slučajne
oskrbuje soproga, ki je izkušena v
tej stroki. — Tel. So. Chicago 249.

W. WALKOWIAK
Pogrebni Zavod in Konjušnica.
1749 COMMERCIAL AVE. SOUTH CHICAGO, ILLS.

DOMAČA NARAVNA OHISKA VINA
kakor Delaware, Catawaba, Iwes, i Conkord prodaja

Josip Svet

1780-82 E. 28th St., LORAIN, OHIO.

Concord rudeče vino 60c galona
Catawba belo vino 80c galona

Te cene veljajo od 25 galonov naprej, pri manjih
naročilih cena po dogovoru.

Pri vseh teh cenah je Vojni Davek že uračunan. Vina so po
polnomna naravna, kar jamčim. Naročilu je pridejati denar ali
Money Order.

LJUDSKA BANKA

Vložite svoj denar na obresti v največjo in najmočnejšo banko
v Jolietu

Hranilnica
Vlade Zd. Držav,
Poštne Hranilnice
in Države Illinois.

Nad 12,000 najboljših ljudi v Jolietu ima tu vložen
denar. Pod vladno kontrolo.

First National Bank

PREMOŽENJE NAD \$4,500,000.00

V SLUŽBI KALIFA.

(Nadaljevanje s 6. strani.)

Nekateri so vpili, drugi zdihovali, a
zopet drugi hiteli naprej v stranske
ulice.

Strežinja sprva ni mogel spoznati,
kaj pomeni ta hrup.

Ali ko je njegov spremljevalec sto-
pil k neki skupini in vprašal, kaj se je
zgodilo, mu je postal vse jasno.

— Kalif Hešam je umrl. Dobili smo

novega kalifa Al Mahdi Billaha. Dobri

Hešam je umrl. Allah rahmet eje-
sum.

(Pokoj njegovi duši.)

Vojak, ki je stal nedaleč stran in sli-
šal te besede, ji dodal:

— Allah rahmet ejelesum rabum v
veri Mohamedovi in narodu, kdorkoli

se je preselil na oni svet.

... v tem se je začul iz minareta
glas muzejina:

Iza džase edželuhum la jestehirune
soaten vela jestakdimun, mindaril fe-
na ilia daril beka. (Ko komu napoči
smrtna ura, ne pomisliš se niti za hipo-
negom mora umreti, kakor mu je sojeno,
da se preseli iz začasnega sveta v več-
nost.)

— Esselamu alejk je resulallah! Es-
selamu ja habiballah! Esselamu alejk
je nebjallah. (Slava ti, božji poslanik!
Slava ti, božji izvoljenec! Slava
ti, božji svetnik!)

In ves narod, ki je bil na trgu vz-
liknile:

— Allah rahmet ejelesum! (Pokoj
njegovi duši.)

Takoj nato se je začul iz višine ne-
koga minareta glas drugega muzejina,
ki je istotno klical narodu.

In ko je skončal ta, je zopet drug

muzejin s svojega minareta klical iste
besede.

In tako je šlo od minareta
do minareta in vse stotine in stotine
minaretov je v državi naznajalo smrt
kalifovo.

— Allah rahmet ejelesum!

— Oh, kako dober je bil naš kalif—
se je okrenil vojnik k Osmanu, ki mu
je stal najbliže.

In ta odvrne na mah:

— Dober je bil, dober.

Strežinja ni mogel razumeti in se
precudil, da sedaj Osman hvali kalifa,
ko še se je malo poprej nepovoljno
izražal o njem.

Ko je to povedal spremljevalcu zga-
ne iz rameni in reče:

— Zapoved Allahu je, da govorimo
o mrtvih lo dobro. Kdor zamolči slá-
ba dela pokojnika, temu bo zamol-
čal Allah tudi njegova in ga spustil v
dženet. A kdor mrtvim ne odpusti in
zgodi, da sedaj Osman hvali kalifa,
kdo Allah na kijametu, na sodnji dan
osramotil pred vsem svetom in razglasil
njegovo slabu dela.

Strežinja je te besede poslušal mol-
če. Spomnil se je, da se v njegovim
domovinam najdejo ljudje, ki celo po
smrti, kakor hijene izkopavajo kosti
mrličev iz grobov in govore da kajijo
mir onega, ki se jim več ne more bra-
niti.

V.

Ko se je vse to dogajalo na ulici, je
bil Wadha še v spalnici.

Bila je to priprosta soba, ki ni prav
z ničem kazala dostojanstvo gospodarje-
jevo. Na stenah je viselo orožje in
oblike Wadhe.

Wadha to noč ni mogel zaspasti.

Takov, ko se je vrnil domov, v hrvatsko
vojašnico, nedaleč od palače alkazarja
je ukazal sužnja, da mu prinese
slaščice iz strdi in jabolk.

A vzel je le nekoliko, nato si unil
usta s čašo vode, odpravil sužnja in
legel.

Ali sen mu ni hotel zatisniti očes.

Misli so mu hitele druga za drugo po
možganah. Vsi dogodki poslednjih dni
so mu se prikazovali, kakor žive po-
stasti v gledal je, kakor v nekakih živih
slikah, vse to, kar se je dogodilo.

On je hadžib, on! Največji mož za
kalifom in če bo znal prav uporabiti
slučaje, lahko postane še več, kakor
kalif.

Wadha el Ameri je hadžib?

Ali je to mogoče?

Ako bi mu rekel kdo kaj takega
pred desetimi meseci, ne, pred deseti-
mi dnevi, bi se mu v obraz smejal.

In sedaj je to vendar resnica, suha
resnica. In naj se reče kdo, da niso
čudna pot usode? Ko so ga maj-
hanga, z obal hrvatskega, z onega lepe-
ga jadranskega morja ugrabil prokleti
Benečiani in ga prodali Srzenom, ko je
jokal in prosil, naj ga puste in vernejo
materi, tedaj je mislil, da je najnesreč-
nejša stvar na svetu.

In bil je v resnici.

Ločili so ga od mlega očeta in dra-
ga matere. Nikdar ju ni več videl, niti
čul ni o njej, dokler sta živel. Po-
zno, zelo pozno po njegovem ugrabilu
in je se že povzdignil v svoji ve-
ljavi, je povprašal za njima. In tedaj
je dobil žalostno vest, da ni več očeta,
da ni več matere.

Spomnil se je, kako ga je oče posa-
dal na kolena in djal: "Evo, sedaj poj-
šeš v boj s kraljem Krešimirov in po-
nosno Bosno." Spominjal se je, kako
mu je oče dal meč in ga učil, govoril:

"Hudi časi so in kdo ve, ali ne bo že
zgodaj potreboval meča in bojnega
kopja. Ko odrastes, biti moraš junak,
kakor je bil tvoj ded, ki se je bil v tri-
desetih bitkah in postal slaven v hrvat-
skem narodu."

In resnica! Temu s- ima zahvaliti,

da je tako lepo napredoval v telesni

straži kalifovi.

In mati?

Ko se je spomnil nje, so se mu or-
osele oči. Krasna žena je bila to; tanka,
kakor jelka in velika. Sedaj, po tol-
kih letih se mu prikazuje v nekakih nad-
zemskih priznanih. Ta mila glas, njen

krasen hrvatski jezik — kako bi se ne
spominjal?

In kako ga je ljubila?! Sedaj ni več
nje, ni več materine ljubezni. Oh! Ali
je kaj lepšega, kakor ta ljubav, ali je
kaj dražjega, kaj slajšega? Ko ga je
pogledala, se mu je zdelo, da ga gleda-
živa nebesa. In sedaj, ko se je spomni-
jal nje, je čutil vonj nadzemskega

cvetja, čutil neko nepopisno čustvo.

Slike njegove matre je stale pred
njim, sprva nejasna, kakor v megli, a
nato jasnejša in cvetljša, kakor bi bila
živa.

Uboga mati! Ubogi oče! Kaj sta
pretrpela, kaj preplakala, ko se sin ni
več vrnil v vajino narocje.

Oče ga je uvedel na kraljevski dvor
in tam se je družil s kraljeviči Svet-
oslavom, Surinjom, Držislavom, Kreši-
mirom in Gojslavom. Vsi so ga ljubi-
li, kakor brata.

A naenkrat udari kakor strela z neb.

Bila je temna noč, nebo oblaco. Iz
črnih oblakov se je tuštanat prikazala
ogromna, okrvavljena lunina krogla.

Sprehajal se je s tremi tovariši ob
morski obali. V razgovoru se je od-
daljil nekoliko iz vasi. Naenkrat čuti
udare po glavi. Omahnil je, a imel
je še vendar toliko moči, da se je obrnil.

Tedaj je zagledal napadalec, ki so mu
zadali močni udar. Omahnil je, a imel
je še vendar toliko moči, da se je obrnil.

— Ali so ti poznani naši spor?

— Misliš morda, da spim? Ako bi
bil tvoj kralj Svetoslav živel v slogi z
Držislavom, bi Peter Orseolo, dož be-
neški, nikdar ne napadel Zader, Tro-
gir, Split, Dubrovnik, Krk, Osor in Rab,
nikdar bi ne osvojil Beligrad, oto-
tok Korčulu in Lastovo, nikdar se
imenoval "dux Walmatiae". O, ta tvoj
Surin je mi ljub. Mesto da se pri-
druži, kakor izdajica, Petru Orseolu,

ter mu pošlje lastnega sina za jam-
stvo, bi naj raje z mecem v roki nava-
lijil na proklete Benečane. Ako bi se
zgodilo tako, bi Benečani še danes pla-
čevali davek Hrvatom, kakor so ga
plačevali čez stoletja. Ali tvoj kralj
Surin je pustil, da so zasedli mogo-
čna dalmatinška mesta, in kdo ve, mor-
da bodo pretekla stoletja, predno se
hrvatski narod res teh pijač.

— Veliki Wadha, ne srdi se. Po-
ložaj je bil takšen, in ni bilo pomoči.
Hrvati sami na sebi niso dovolj močni.

— Neumnost — se razsrdi Wadha.

Vi Jugoslovani najdete vedno izgovor
in če bi ga iskali na mesecu, samo da
prikrjete malodusje in bojazljivost. Se-
daj se bojite tega, potem zoper onega,

ali babi se raje slovanske neslove in
prepiri. In tedaj bi imeli državo mo-
č

POŠTEN.

Padel je skoro do sence svojega prejšnjega jaz. Že več dni je živel samo ob mleku in kruhu, zadnja dva dni pa je samo vodo in kruh užival in danes ni imel sploš nikakega grizljaja več. Imel je samo še dvajset vinarjev.

Kljub strašnemu položaju, v katerem se je nahajal, je prelistal časopis, da bi našel kako službo. Najprej je napisal nekaj ofertov, nato pa je šel na tri mesta, kjer se je bilo treba osebno predstaviti. Toda povod je prišel prepozno. Preostala mu je le še ena a-nonea, na katero se je hotel oglašati.

Nad eno uro je moral hoditi po, predno je dosegel ta kraj. Ko je do spel tja, so bile njegove moći popolnoma izčrpane.

Na pragu dotične hiše je še enkrat prečital inserat. Glasil se je precej izredno: Išče se vesko pošten mlad trgovce. Najvišja starost petindvajset let, zdrav, spreten in priden!

No, če je bilo tu merodajno zdravje, spretnost in marljivost, potem je hotel izpolnit dolžnost službe.

Tu je bila cela množica reflektantov za službo. Moral je čakati dve urki predno je prišel na vrsto. Ko je zaledal starega gospoda s sneženo brado, ki je sedel pri mizi, je pobavila njegovo bledo lice rahla rdečica naraščajočega upanja.

Stari gospod ga je nekaj časa ostro gledal. "Sedite," je rekel nato kratko.

Mladi posilec je sedel.

"Kako se imenujete?"

"Gerhard Wellmann."

"In kje ste službovali zadnjikrat?"

"Na nekem posestvu ob meji," je odgovoril mladi mož. "Zapustil sem službo, ker sem mislil, da bom v velikem mestu več zasluzil. Šest tednov sem sedaj že tu a nimam še nikake službe."

"Zakaj ne?" Stari gospod ga je gledal, kot bi ga hotel z očmi predreti. "V tem času vendar lahko dobti vsak mlad človek delo. Povejte mi resnic!"

"Resnico? Da, nisem imel nikake sreče — in tudi prijateljev nimam. Sprejem bi vsako delo — a ne najdem ga."

"Imate še kaj denarja?"

"Le še dvajset vinarjev," je odgovoril mladi posilec potro.

"Dvajset — vinarjev?" Kakor stakanje so se glasile te besede raz ustnice starega gospoda. Nato je opazoval Gerharda zoper predirijo. "In vi trdite, da sta pošten mož?"

"Da, gospod. Hvala Bogu, do sedaj sem ostal pošten. Raje umrjem od laktote — kot pa biti nepošten!"

"Hm, to se glasi jako lepo!" odgovori stari gospod. "No mogoče ste za me sposobni; toda predno vas sprejemem, morate vedeti natančno, kaj zahievam od vas. Poslušajte torej pazljivo."

Položil je pred se velik kup popirja. Deset minut je prisluškoval Gerhard Wellmann izvajanjem starega gospoda, ne da bi se prav dlahi upal.

Nato je nastal odmor, med katerim je sedel mladi mož s povešenimi očmi in z obupno, krčevito stisnjennimi rokami tu in stari gospod ga je neprenehoma ostro opazoval.

Naenkrat je Gerhard dvignil pogled. "Bojim se, gospod, da vas nisem prav razumel. Kar vi zahtevate od mene — prosim oprostite če izgovorim — toda za kaj takega vendar ne morebiti rabiti poštenega človeka."

"Jaz rabim moč, ki bi bila proti meni brezpojno poštena."

"Toda ta stvar je vendar čisto slesparstvo!" je zaklical mladi mož pogumno. "Doticni, ki izvrši to delo, vendar ne more biti pošten! Zahtevate človeka, ki bi kazal proti vam najstrožjo poštenost in vi — in vi hočete svoje lastne stanovske tovariste — ogoļljati! To je tativna vesetransko, ki jo hočete učiniti! Ne, tega ne morebiti storiti! Jaz ne!"

Gerhard je vstal. Bil je strašno bled, toda njegove oči so bile jezno uprte na starega gospoda, ki je izgledal tako častivnoro, ter je vzravnal svojo mlado, vitko postavo do popolne višine. Gospod Bredenfels je parkrat pokinal z glavo in smehljaje gledal mladeniča.

"Mladi mož, reki ste ravnokar, da ne morete dobiti nikake službe in da ste brez denarja. Tu pa se vam ponuja služba z mesečno plačjo po dveto kron!"

"Da, to je res," je počasi odgovoril Gerhard. "Toda jaz bi potem ne ostal pošten človek. In obljubil sem svoji rajni materi, predno je umrla, da bom ostal vedno pošten in zvest! Ta obljuba pa mi je sveta, gospod!"

S tem besedami je zapustil Gerhard z visoko dvignjeno glavo in tesno stisnjennimi ustnicami, sobo.

Komaj pa je Gerhard Wellmann zapustil sobo, je vstopil gospod Bredenfels hitro v sosednjo sobo in rekel tam sedečemu, starejšemu možu: "Sledite temu mladeniču, ki je ravnokar odšel. Skušajte vse mogoče o njem poizvedeti. Nato se hitro vrnete in poročajte!"

Več minut je sedel gospod Bredenfels ob svoji pisalni mizi, zatopljen v globoke misli.

"Prvi! Edini — ki je odklonil!" je marmal pred se.

Trajal je precej časa predno se je njegov uslužbenec vrnil.

"No," mu je zaklical šef nasproti. "Kaj ste poizvedeli?"

"Sledil sem mu v štiri posredovalnice za službe. Nato je šel v dve tovarni, kjer je vprašal, če mogoče rabijo delavca. Povod pa se mu je reklo, da tako delo ni dosti močen. Nato je šel domov. Stanuje na Muellerski cesti v siromašni izbiči na dvorišču. Videti je na njem, da je docela potrit."

Pozivodovalec je zapustil sobo.

Bilo je proti večeru, ko se je ustavil avtomobil milijonarja Bredenfels na Muellerjevi cesti pred v najem oddano vojašnico, v kateri je stanoval Gerhard Wellmann.

Priprosta staru ženo mu je odprla duri. Peljala ga je v izbo, ki je bila opremljena z najpotrebnnejšim in zopet sta si stala starci častivredni gospod in mladi mož nasproti.

Gerhard je streljal v vstopiščega kot bi videl prikazen, nato je zjecljal par pretrganih besedi.

"Vi — vi hočete — z menoj govoriti — gospod?"

Stari gospod je pritrdil.

"Da, dal sem poizvedovati, kje stajete. Resnici na ljubo — vi mi ugajate in rad bi radi službe z vami še enkrat govoril. Štirideset proslilcev je prosilo za objavljeni mesto — in vi ste edini, ki bi vas hotel sprejeti."

"Ne," je kratko zaklical Gerhard. "Žal mi je, gospod, toda raje umrem kot bi pa prelomil oblubo, ki sem jo dal svoji materi."

"Dvesto kron plače v začetku, nato se zviša —"

"V nepoštenosti? Ne, nikdar!"

Pogled milijonarja je krožil po znamenjeni izbi in končno obstal pri mizi, na kateri je stala majhna steklenica z rudečnim listkom, na katerem je stal napis "strup".

"Vi se bližate obupu," je opomnil.

Gerhardovo lice je postal še bolj bledo.

"Da," je zastopal.

Sedaj je položil stari gospod svojo roko na Gerhardovo ramo. "Ali ne mislite na to, da ima samomor tudi nepoštenost v sebi?" Medtem je pokazal z roko na stekleničico, ki je stala na mizi.

Mladi mož se je prestrašen zdrznil. "Ne," je jecjal, "na to nisem mislil."

"Dajte mi steklenico."

Gerhardove velike, žalostne oči so ga zrle vprašajoče, nato mu je dal molče stekleničico.

"Sedaj pa vzemite svoj klobuk," je dejal stari gospod, "in pojrite z menoj."

"Jaz — z vami? Ne razumem vas —"

"Kmalu boste vse razumeli. Sedaj ne vprašujte dalje, ampak pojrite."

Glasilo se je tako zapovedovalno, da je Gerhard neneh ubogal. Toda ko je posegl po klobuk, se je opotekel — in padel nezavesten na tla.

"Oslablost — skorbi bi umrl od lakte!" je mrmljal milijonar in se sklonil k njemu. "In vendar se brani zasluziti denarja, ker bi bil pridobljen nepoštenim potom! Slednji sem našel resnično poštenega človeka — ta je pravi za me." Med tem mu je odpel ovratnik.

Nato je šel iz stanovanja na cesto, da bi poiskal Šoferja.

Cez pet minut so prenesli Gerhard Wellmannna v milijonarjev avtomobil, da ga odpelje k sebi na dom.

* * *

Približno dva meseca po tem dogodu je moral rešiti pravni svetnik in notar dr. Brendler oporočo osamelega, vdoveloga milijonarja brez otrok. Gospod notar in njegov uslužbenec, ki so čitali oporočko so si ubijali glave, kdo bi bil ta Gerhard Wellmann — "moj posinovljene" — edini človek, katerega sem našel kot res poštenega —

Ko je po več letih poddedoval Gerhard Wellmann velik del Brendeljevega premočenja, ni minil skoro dan da bi se ne spominjal besedi svoje umirajoče matere: "Bodi vedno odkritoščen in zvest — predvsem po ščetni — in če bi ti šlo še tako slabo, ne daj se zapeljati, da bi storil kako kričico."

In vselej je rekel: "Vesel sem, da sem ostal stanoviten".

ZAKRATEK ČAS.

Brez strahu.

General svojim vojakom po bitki: "Fantje, dobro ste se držali, bili ste takor levi!"

Prostak: "Da, gospod general! Kdo bi pač zamudil priliko, vendar enkrat poštreno pretepati se, ne da bi se mu bilo batiti žandarjev in sodnikov."

Željo mu je spolnil.

A: "Prav lepo bi vas za nekaj prosil, a prosim, obdržite to zase."

B: "Z največjim veseljem."

A: "Prosim, posodite mi 50 kron."

B: "Dobro, te bom za-se obdržal."

Tolmač v škripcih.

Angleški sodnik je vodil obravnavo, pri kateri je obtoženec znal le hrsko. V sledi tegor je zapregel tolmača. Obtoženec je izpregovoril nekaj besedi tolmaču. "Kaj je dejal?" vpraša sodnik.

Trajal je precej časa predno se je njegov uslužbenec vrnil.

"No," mu je zaklical šef nasproti.

"Kaj ste poizvedeli?"

"Sledil sem mu v štiri posredovalnice za službe. Nato je šel v dve tovarni, kjer je vprašal, če mogoče rabijo delavca. Povod pa se mu je reklo, da tako delo ni dosti močen. Nato je šel domov. Stanuje na Muellerski cesti v siromašni izbiči na dvorišču. Videti je na njem, da je docela potrit."

"Hvala vam in prošim, naročite mi moj avtomobil."

Pozivodovalec je zapustil sobo.

Bilo je proti večeru, ko se je ustavil avtomobil milijonarja Bredenfels na Muellerjevi cesti pred v najem oddano vojašnico, v kateri je stanoval Gerhard Wellmann.

Priprosta staru ženo mu je odprla duri. Peljala ga je v izbo, ki je bila opremljena z najpotrebnnejšim in zopet sta si stala starci častivredni gospod in mladi mož nasproti.

Gerhard je streljal v vstopiščega kot bi videl prikazen, nato je zjecljal par pretrganih besedi.

"Vi — vi hočete — z menoj govoriti — gospod?"

Stari gospod je pritrdil.

"Da, dal sem poizvedovati, kje stajete. Resnici na ljubo — vi mi ugajate in rad bi radi službe z vami še enkrat govoril. Štirideset proslilcev je prosilo za objavljeni mesto — in vi ste edini, ki bi vas hotel sprejeti."

On: "Kaj ste na to reči?" — "Dejal sem: 'Tiho tepec! To je dedec, ki te hoče obesiti!'"

Bridko.

Ona: "Ko sva si lani na tej klopi obljubila, da se bova vzela, je bilo krog in krog vse temno; sedaj se pa vse blišči v električni luči!"

On: "Kaj je res, kar je dobrega, pride vselej prepozno!"

Nove vrste barometer.

A: "Kako je to, da ima ta sloveci potovalec, ki je nazaj prišel iz Afrike, lesenog nogo?"

B: "Ko je bil nazadnje tam, je staval pri nekem zamorskom poglavaru in ker je na nogi imel putiko, je vselej vedel, kdaj se bo vreme izpremenilo. To je bilo poglavarju tako všeč, da mu je dal nogo odrezati in jo obesil na steno za barometer (vremenik)."

Nasprotina poravnava.

Vanaši: "Ko sva si lani na tej klopi obljubila, da se bova vzela, je bilo krog in krog vse temno; sedaj se pa vse blišči v električni luči!"

On: "Kaj je res, kar je dobrega, pride vselej prepozno!"

Nove vrste barometer.

Vanaši: "Ko sva si lani na tej klopi obljubila, da se bova vzela, je bilo krog in krog vse temno; sedaj se pa vse blišči v električni luči!"

On: "Kaj je res, kar je dobrega, pride vselej prepozno!"

Nove vrste barometer.

Vanaši: "Ko sva si lani na tej klopi obljubila, da se bova vzela, je bilo krog in krog vse temno; sedaj se pa vse blišči v električni luči!"

On: "Kaj je res, kar je dobrega, pride vselej prepozno!"

Nove vrste barometer.

Vanaši: "Ko sva si lani na